

Heel anders gedragen ze zich, als ze zich opgerold liggen te zonnen. Later kwam beschrijver als krijgsgevangene in Frankrijk, waar de *vipera* was. Die was niet zoo boos in het zonniger Frankrijk, wanneer men haar het plaatsje in de zon benijdde. Daar heeft hij nagegaan, hoe dit dier een muis in het hol vervolgt, bijt en zich even terugtrekt om de werking van het gif af te wachten teneinde niet zelf te worden gebeten.

Bij een vogeltje daarentegen houdt het den buit vast, dat die niet nog wegvliege. Dit acht hij het eenige verstandige bij die overigens zoo domme dieren.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Doode dieren. — Men zegt, dat doode dieren niet gevonden worden bijna en denkt, dat de ernstig zieke exemplaren onbereikbare plekken opzoeken om te sterven. Maar wat is thans onbereikbaar. Ik geloof eerder, dat wij er niet gauw genoeg bij zijn om ze te vinden. Allerlei dag- en nachtdierte is ons voor. Op Adderhorst vind ik nog al eens wat al kom ik er maar een dag per week. Vooreerst dezen zomer een dooden hazelworm, maar die lag op het pad en was mogelijk door mijzelf onbewust doodgetrapt. Trouwens een andere, grooter dan ik meende dat ze worden konden, ongeveer 50 c.M., lag elders voor mijn voet en hield zich dood. Ik had een vouwstoeltje bij me en had zoo tijd en gelegenheid om me ook dood te houden en de proef te nemen, wie dit het langste uithield. Zoo was er alle gelegenheid elkaar eens goed op te nemen en bijv. de mooie staartringen te bekijken. Maar mijn partner won het ten slotte in geduld. Toen nam ik een stokje om hem gelegenheid te geven weg te gaan. Dit geschiedde met groote gratie kronkelend tusschen boschbessen een heuveltje op. Maar de echt-dooide hazelworm werd door de mieren leeggepeuzeld, zoodat er slechts een dor huidje overbleef.

Doode dieren begraaft ik niet. Daarvoor zijn doodgravers en konsorten. Later vond ik een groote wijfjesadder, die vermoedelijk door een egel gedood was en waarvan de ingewanden uit het lijf gescheurd waren. Een deel daarvan was in den grond getrokken, ofschoon het cadaver nog niet eens verstijfd was. Het werd op een zonnig walletje gelegd om het verder verloop te kunnen nagaan. Daar heeft het 10 dagen gelegen. Men zag vooral den kop verdwenen, maar alleen vliegen profiteerden van de gelegenheid. Daarna was het dier geheel verdwenen, denkkelijk had een buizerd het ontdekt.

Het derde geval betrof een wezel, die dood op het pad lag, een uiterlijk welvarend exemplaar, waaraan ik geen wond kon ontdekken. Het kan echter zijn, dat een hond hem den nek had gebroken, want ik vond hondensporen in de buurt. Door den walgelijken stank van hun slachtoffer laten de honden dien buit verder onaangetast. Maar de doodgravers waren er als de kippen bij, boorden hun gangen door de ingewanden en binnen korten tijd was alleen het pelsje van den rug over. Dit was dezen zomer. De vorige winters vond ik wel eens doode egels, maar dan ontbrak de gelegenheid om er meer van te weten te komen.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Zeearend. — Wellicht stelt u belang in het volgende: Sinds eenigen tijd houdt zich nabij de Westermient een *Zeearend* op. Ik hoorde het van den boschwachter v/d boschmij, „de Koog”, die den vogel gezien had. Verdere berichten kwamen van een arbeider van het Staatsboschbeheer, en van den jachtopziener. Donderdag 3 November j.l. heb ik, na ongeveer 4 uur zwerven in de duinen bezuiden het Westerslag, (en nat van top tot teen!) het geluk gehad, den vogel vlak bij te zien opvliegen. Ik kon duidelijk vaststellen met behulp van m'n prismakijker, dat het een ex. in jeugdkleed is. De staart is eenigszins grijs gestippeld, verder bruin. Verdere bijzonderheden waren duidelijk waar te nemen tijdens de langzame, statige vlucht. Nog tweemaal heb ik het dier dien dag gezien, tijdens de vlucht.

Op 5 en 27 Oct. j.l. nam ik resp. bij pl. 22 en pl. 30 op het strand een *Slechtvalk* waar.

M. H. A. STARING.

Pestvogels. — Ik kom U een vogelbericht brengen, dat misschien Uwe belangstelling heeft. Volgens blz. 38 van Winter is de kans om den pestvogel te zien niet groot. Toch kwamen hedenochtend twee in ons stadstuinje, ongeveer vijf minuten gaans van den ingang der Scheveningsche Boschjes bij hotel Promenade. Mijn vijftienjarige zoon kwam mij

waarschuwen en wist door zijne herinnering aan plaatje no. 73 uit genoemd album de vogels dadelijk te herkennen. Bij den eenen waren de kleuren veel sprekender dan bij den ander. Blijkbaar waren het een mannetje en een wijfje. Beide hadden den eigenaardigen kuif. De vogels schenen volstrekt niet schuw. Terwijl een in onze sering zat, stond mijn zoon op een paar passen afstand en riep vrij luid naar de huisgenooten, die in de tuinkamer waren, doch de vogel bleef rustig zitten. Beide waren een tijdlang bezig in een lijsterbes van een achterbuurman, waaraan de tijdens de droogte verdorde vruchten zijn blijven zitten. Zij hebben er eenige van gegeten, doch ontdekten blijkbaar, evenals de gewone klanten, dat dit het rechte niet was. Het geheele bezoek kan een vijf minuten geduurd hebben. Daarna kregen andere tuintjes een beurt, en verdwenen ze achter de schuttingen. Wij zouden juist uitgaan, en konden dus niet verder de wacht houden.

Allicht zullen meer dergelijke berichten U bereiken. In de Boschjes, waar ik elken ochtend door wandel naar en van mijn werk, heb ik ze nog niet waargenomen, doch gewoonlijk ontbreekt mij dan den tijd om rustig te blijven uitzien.

Den Haag, 13 Nov. '21.

G. VAN DER MEULEN.

Sinds de eerste week van November zijn in verschillende deelen van ons land nog al veel pestvogels gezien; grootste troep in Bloemendaal 6 stuks

T.

Pestvogels. — Hebben we weer een trek van pestvogels zooals in den herfst van 1913?

6 Nov. j.l. zag ik 's morgens, op aanwijzing van een paar leden der Jeugdbond, op de N.-begraafplaats in een rozestruik een pestvogel, die zich daar aan de bottels te goed deed. Schuw was zij, 't was n.l. een wijfje, in 't geheel niet, zoodat ik haar tot op minder dan op een halven meter afstand kon naderen. Toen greep ze gauw een bottel en vloog hiermee in een der in de nabijheid staande iepen. Later op den dag zag ik haar, achtervolgd door koolmezen en musschen, van den eenen boom in den anderen vliegen en tenslotte weer in den rozestruik neerstrijken.

13 Nov. zagen wij, bij het Nettelboschje aan den Winsumer straatweg, een pestvogel, in gezelschap van een merel en een kramsvogel, in een meidoorn. Ook dit was een wijfje. Verder zijn hier troepjes waargenomen aan den Heeresingel en Noorderplantsoen.

Groningen.

H. SIKKEMA.

Pestvogel. — Den 9den November j.l. werd in den „Haagschen Dierentuin", door den oppasser der vogelzaal, een *pestvogel* gevangen. Dit exemplaar was weinig of niet schuw, waardoor het zich vrij gemakkelijk liet bemachtigen; het hield zich op in de nabijheid eener groote volière met diverse vogels bevolkt.

Den Haag.

W. A. M. T.

Lijsterbes. — De lijsterbes in onzen tuin, die dit jaar zeer rijkelijk vrucht heeft gedragen, is in de maanden Juli, Augustus en September bijna volslagen genegeerd door de vogels. Den geheelen nazomer heeft de boom geprikt in zijn prachtige onberoerde oranje-roode vruchttrooi. Eerst na begin October zijn er geregeld *merels* zich komen vergasten aan de verlokkeende bessen. Spreeuwen en zanglijsters zijn niet door mij gezien, telkens werd alleen het genoegelijke klokken gehoord van merels die zich stil zaten tegoed te doen.

Op het oogenblik (13 November) is een groot bovendeel van den boom wel ongeveer kaal gegeten, maar onderaan hangt nog menige volle tros. De merels komen geregeld nu, en gisteren werden we ineens verblijd door twee mooie goudvinken. Het was alsof ze meezen na-aapten, zoo hingen ze zich aan de takjes en rekten ze zich uit om de volle vruchtjes in hun sterke snavel te kunnen nemen. Een eenig gezicht, die sprekend gekleurde vogels tusschen de oranje lijsterbessen.

Dit op uw vraag, wanneer en door welke vogels de vruchten van diverse besheesters werden gegeten.

Wageningen.

K. W. L. BEZEMER.